

Pianul

Aspiranta

Pianul

Sunt vechi pian ce cântă în iarna dintre şoapte,
Ascuns în umbra orei să-i fur nemărginirea,
Dar frigul din adânc mă stăpâneşte-n toate
Aş vrea măcar o clipă să ştiu ce-i nemurirea.
În mâna vremii sunt dezacordat şi trist,
Iar clapele amortite în gri s-au contopit,
Tăcerea mă întreabă de sunt, de mai exist
Văzând că-nsigurarea aproape m-a-nghiit.

Cânt tremurat şi fals printre-amintiri fugare
Nocturne-ngălbenite ce suie către ieri,
Am clapele-ngheţate între secunde amare,
Iar notele-mi sunt reci venind de nicăieri.
Dar parcă-o voce lină de undeva se-nalťă
Cântând într-un andante poeme nesperate,
Prin adieri divine o taină-ncet mă-nvaťă
Să-mi caut fericirea în suflet, nu departe.

Îmi curăţ umbra tristă cu roua de pe nouri
Şi clapele-mi tresaltă în ritm înăltător,
Sonata vieţii cânt şi fug de lungi ecouri,
Sunt un pian al sorţii şi propriul dirijor.
N-am teamă de secundă şi-mi caut nemurirea
Făcând din note, scară să urc la cuibul meu,
Doresc lumină-n suflet şi să culeg iubirea,
Apoi să-ing cu tâmpla de cer şi Dumnezeu.

din vol. Printre aripi de ingeri